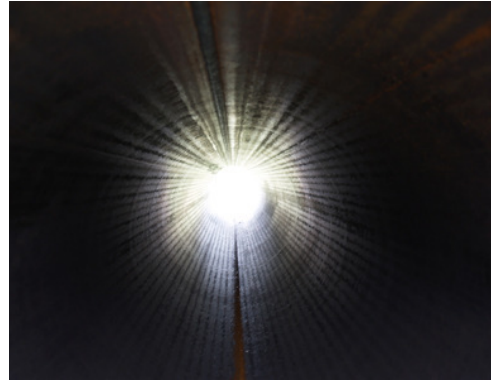

Leven na de dood

De vraag of er leven na de dood is, blijft veel mensen boeien. Google op 'leven na de dood' en je ziet hoe mensen op allerlei manieren een 'ja' of 'nee' proberen te beargumenteren, niet alleen op spiritueel, maar ook op wetenschappelijk niveau. Het betreft immers geen onbeduidend onderwerp. De waarheid over deze kwestie is van invloed op de waarde die het leven nu heeft. Als er na dit leven niets meer is, dan is het nu de tijd om er het beste van te maken en er optimaal van te genieten. Als je leven echter verder gaat na de dood, dan wordt het opeens een stuk serieuzer en kun je bijvoorbeeld gaan nadenken over het verband tussen je huidige bestaan en dat in het hiernamaals.

Toen ik de afgelopen dagen eens door mijn gedachten liet gaan, realiseerde ik mezelf dat ik in een kleine week tijd drie keer over de realiteit van leven na de dood heb mogen spreken.

De eerste keer was in mijn klas, toen ik met mijn leerlingen sprak over de [verschijningen](#) van Jezus Christus op de opstandingsdag en daarna. De Joodse leiders waren doodsbang dat de mythe van Jezus na Zijn dood verder zou gaan en deden er daarom alles aan dat Zijn lichaam in het graf zou blijven. Nadat Jezus was opgestaan verspreidden zij het gerucht dat Jezus door Zijn discipelen gestolen zou zijn (Matth.28:15). Deze leugen is de eerste in een lange rij ontkenningen van de opstanding van Jezus Christus, die tot op de dag van vandaag worden aangegrepen om het geloof in de opgestane Heere te bestempelen als een interpretatie van mensen; als een van de vele manieren waarop mensen hun leven inhoud en richting geven. Dat Jezus geleefd heeft, daar zijn veel mensen - gelovig of niet - het wel over eens, maar als het gaat over Zijn opstanding, Zijn huidige plaats aan de rechterhand van Zijn Vader en Zijn aanstaande komst als Koning van deze wereld, dan neemt de irritatie toe. Voor de nobele daden van een historische Jezus kan men respect opbrengen, maar van een Jezus die ook nu nog de Koning van ons leven wil zijn, moeten velen niets weten. De reacties kunnen variëren van irritatie tot felle vervolging, zoals we die zien in veel landen rond de evenaar. De realiteit van de opgestane Heere, ofwel de realiteit van leven na de dood, wordt niet alleen bestreden door niet-christenen of atheïsten, maar ook door 'christenen' zelf, vanuit de theologie. Gezien de exclusieve boodschap van het evangelie (Hand.4:12) is een aanval van buitenaf begrijpelijk. Dat de aanval echter ook van binnenuit komt, is ronduit schrijnend. De tegenstand lijkt vooral bedoeld te zijn 'om bijbelfundamentalisten, die historie en heden mixen en deze boodschap ook respectloos aan anderen opdringen' de mond te snoeren.

Alle pogingen die er wereldwijd werden en worden ondernomen om het evangelie van de opgestane Heere lam te leggen, bewijzen overduidelijk het tegendeel, namelijk dat Jezus Christus wel degelijk is opgestaan. De strijd om deze waarheid bestaat al zo lang en wordt ook zo breed gevoerd, dat het naïef zou zijn om niet te willen beseffen dat het hier gaat om een georganiseerde aanval. De Bijbel vertelt ons dat deze aanval geleid wordt door satan, de grote tegenstander van Christus. Voor hem is het geen vraag of er leven na de dood is. Hij is door de opstanding van Jezus Christus in potentie overwonnen. Zijn definitieve verdwijning en straf zijn aanstaande. In de tijd die hem nog rest, doet hij er alles aan om mensen weg te houden bij de waarheid van het nieuwe leven van en door Christus, om hen uiteindelijk voor eeuwig bij zich te kunnen hebben op de plaats waar iedereen zal willen sterven om maar aan Gods gerechtigheid te ontkomen.

De tweede keer dat ik in de afgelopen dagen iets van de realiteit van het leven na de dood mocht delen met anderen, was tijdens een verhaal wat ik verteld heb op de paasviering van onze school. De viering werd opgebouwd rondom het beeld van de [graankorrel](#), die in de aarde valt en sterft, om vervolgens vrucht te kunnen dragen (Joh.12:24). Dit beeld heeft allereerst betrekking op de Heere Jezus, die moest sterven om zo ook leven te kunnen geven aan de mensen. Hier is sprake van leven door de dood en dus ook van leven na de dood. Dat deze waarheid, als een soort repeterend gegeven, ook geldt voor de gelovigen, de 'graankorrels' die mogen leven dankzij de ene Graankorrel, blijkt bijvoorbeeld uit het waargebeurde verhaal van [Jim Elliot](#), wat ik tijdens de viering heb verteld. Samen met vier vrienden zoekt hij contact met een gewelddadige indianenstam

in Ecuador, op een plaats waar de duisternis tastbaar aanwezig is. Op het moment dat er een doorbraak tot stand lijkt te komen in het contact, worden de vijf zendelingen door deze indianen vermoord. Dit is niet het tragische einde van dit geloofsavontuur, maar juist een opmaat naar een verbreking van de macht van satan over deze indianen. Nieuwe zendelingen melden zich aan om naar hen toe te gaan en gesteund door de gebeden van vele gelovigen en geleid door het werk van Gods Geest komt deze indianenstam vanuit de duisternis tot het licht.

Dit verhaal mag ons aan het denken zetten over de wijze waarop we als christen in het leven staan. Als we spreken over de navolging van Christus, wat is dan onze eerste voorstelling daarbij? Een weg van successen, wonderen, doorbraken? Het principe van de navolging van Christus vinden we onder andere verwoord in Fil.2:5-11: het is een weg van vernedering en verhoging. Eerst het kruis en dan de kroon. Eerst de weg omlaag en dan die omhoog. Eerst sterven en dan leven; net als bij de graankorrel het geval is. Als wij bereid zijn om de weg te gaan die ook Jezus Christus ging, dan zal ook in ons leven blijken dat er leven is na en ook door de dood. Soms heel letterlijk, zoals in het verhaal van Jim Elliot, maar zeker ook spreekwoordelijk. Gods Woord spreekt op verschillende plaatsen over deze zelfopofferende liefde (agapè), waardoor mensen Christus ontmoeten in ons (Ef.5:1-2; Rom.9:3; 2Kor.4:5-12). Zijn we bereid om zo door God gebruikt te mogen worden?

Op de paasdag hoorden we 's morgens - uiteraard - een verkondiging over de opstanding van Jezus Christus. De voorganger benoemde precies dát wat ik ook 's avonds wilde vertellen bij een groep jongeren ergens in het land, namelijk dat het belangrijk is dat we zowel de betekenis van het kruis kennen, als die van de opstanding. Het verhaal van het lijden en sterven van Christus lijkt een veel groter accent gekregen te hebben binnen het christendom dan de boodschap van de opstanding. De lijdende Knecht is beter bekend dan de opgestane Heere. Uit enquêtes blijkt dat veel niet-christenen denken dat we bij Pasen het sterven van Jezus herdenken. Zegt dit iets over hen, of is dit gebrek aan kennis ook te danken aan de wijze waarop wij het evangelie doorgaans presenteren? De Passion is een thema wat al vaak op allerlei wijzen verbeeld is en wordt, maar hoe zit dat met de opstanding? Het geeft te denken hoe we binnen de verkondiging en de bijbelstudies met deze thematiek omgaan. Natuurlijk, we hebben het op Pasen over de opstandingsverhalen, soms ook wel tot enkele weken daarna, maar welke rol speelt de waarheid van de opstanding verder in ons leven? Een enquête onder christenen over de betekenis van het kruis zal vermoedelijk uitwijzen dat het merendeel de betaling van onze schuld, ofwel de vergeving van onze zonden als belangrijkste resultaat ziet van het sterven van Christus. Zelf heb ik dat ook heel lang gedacht, totdat de Heere mijn ogen opende (net als bij bovengenoemde voorganger mede door het boekje 'Het normale Christelijke leven' van Watchman Nee) voor de waarheid die we onder meer beschreven vinden in Romeinen 5 en 6. Christus stierf voor onze zonden en betaalde daarmee, in plaats van ons, de volledige prijs. Daardoor kunnen wij rechtvaardig staan voor God, als wij door het geloof in Christus tot Hem gaan (Rom.5:1). Maar er zit meer in het 'cadeau' wat Christus ons door het kruis gaf. In Romeinen 6 lezen we dat we ook mét Christus gekruisigd en gestorven zijn en ook met Hem zijn opgestaan in een nieuw leven. Daardoor is er fundamenteel iets veranderd aan onze positie ten opzichte van de zonde. In het nieuwe leven met Christus regeren niet meer de automatismen uit het oude leven, waarin we dood waren, maar kunnen we op een nieuwe manier met de dingen in onszelf en om ons heen omgaan, dankzij de genade en de kracht van Christus in ons (Efeze 2:1-10). Toen ik dat - inmiddels al weer heel wat jaren geleden - ontdekte, is mijn leven daardoor veranderd en lukt het me ook steeds meer om het juiste antwoord te vinden op de aanval van de zonde, die overigens alleen maar heftiger lijkt te worden. We mogen de zonde en de satan de plek wijzen die ze door Christus ten opzichte van ons gekregen hebben (Ef.4:27).

's Avonds mocht ik hierover spreken op een jeugdvereniging en heb ik dit uitgelegd aan de hand van een aantal beelden. We hebben eerst samen vastgesteld hoe de diagnose van ons zondeprobleem luidt: schuldig én verslaafd (Rom.3:11-12; Ef.2:1-3; Tit.3:3). Jezus Christus kwam naar deze aarde om dit probleem volledig op te lossen (Gal.1:4). Ons probleem lijkt op dat van een gokverslaafde. Die help je niet alleen door zijn schuld te betalen. Zolang hij verslaafd is, zal het probleem blijven bestaan. Jezus Christus betaalde niet alleen voor onze schuld, maar Hij verlostte ons ook van het probleem van de zondeverslaving. Hij trok ons uit de duistere macht van de zonde (Kol.1:13). Hij kon de aanspraak van de zonde op ons leven alleen verbreken, door ons mee te nemen in Zijn dood. Bij de dood vervallen immers alle claims. Watchman Nee gebruikt hierbij het voorbeeld van een blaadje in een boek. Als je een memoblaadje in een boek schuift en je gooit dat boek in het water, dan maakt dat blaadje voortaan alles mee wat het boek ook meemaakt. Zo nam Jezus Christus ons mee in Zijn dood en Zijn nieuwe leven en alles wat daarbij hoort.

Door het kruis wordt de relatie met God weer hersteld en mogen we zeker weten dat we eens voor altijd bij Hem mogen zijn (Joh.3:36), maar door de opstanding worden we in staat gesteld om in de tijd daartussen steeds meer tot Gods eer te leven (1Petr.4:2). Het sterven en de opstanding van Christus horen bij elkaar, evenals de rechtvaardiging en de heiliging bij elkaar horen. Heiliging is geen onbereikbaar ideaal wat God ons voorhoudt om ons schuldgevoel in stand te houden, maar het is vanuit Christus het logische gevolg op de rechtvaardiging. Het nieuwe leven begint al hier op aarde. Ik merkte dat juist deze boodschap van hoop voor dit leven, een boodschap van hoop voor zondeverlaafden, de jongeren aansprak en het verlangen in hen aanwakkerde om de Heere te zoeken en uit de rijkdom te leven die Hij voor ons beschikbaar heeft. Dit was de derde keer in een week tijd dat ik mocht spreken over leven na de dood. Heerlijk om te mogen doen op Pasen!

We zijn er als mensen aardig in geslaagd om het lijdensevangelie te verbeelden. Maar hoe verbeeld je de opstanding? Waarom zou je trouwens iets verbeelden waarover de meningen zo verdeeld zijn? Artistieke producties kosten enorm veel geld, maar een verbeelding van de realiteit van de opstanding kan gerealiseerd worden met gesloten beurs. Alle kosten zijn al betaald bij het kruis. Iedere christen die leeft vanuit Christus, is een wandelend bewijs van de opstanding van Christus. Er bestaat maar één kracht die mensen van vlees en bloed in staat stelt om te ontkomen aan de mechanismen van de zonde en dat is het nieuwe leven, het opstandingsleven, wat wij door het geloof in Christus ontvangen. In en door Christus is er leven na de dood; een nieuw leven (2Kor.5:17; Gal.2:20). Een christen is bestemd om een levende getuige te zijn van dit leven na de dood.

Als we de vraag over leven na de dood naast de Bijbel leggen, blijkt dat Gods Woord hier veel meer over zegt dan we op het eerste gezicht zouden denken. Het principe van leven na de dood is helemaal verweven met de bijbelse boodschap van schepping en herschepping, van zonde en genade. We hoeven niet achter de dood te kijken om te weten dat er leven is na de dood. Het antwoord op de vraag wordt gegeven op Golgotha en bij het open graf. Omdat Christus is opgestaan, zullen alle mensen opstaan (1Kor.15). Dankzij Zijn offer kunnen zondaren opstaan uit hun zondegraf. En straks, als Hij zal verschijnen, zullen alle doden ook lichamelijk opstaan. Uiteindelijk zal Christus zelfs de dood overwinnen en wegdoen (1Kor.15:26). Nogmaals, we hoeven niet achter de dood te kijken om te weten dat dit waar is. Nu al mogen alle gelovigen het levende bewijs zijn van leven na de dood, als ze vanuit de kracht van het nieuwe leven de strijd aangaan met de tegenkrachten van de zonde. Laat het ons verlangen zijn dat ons leven de opmaat zal zijn naar de volle glorie van de verschijning van Christus (1Thess.3:13; 2Thess.1:10; Kol.1:1-4)!

25 april 2011

Bastin Romijn

U zij de glorie, opgestane Heer!
U zij de victorie, nu en immermeer.
Uit een blinkend stromen daald' een engel af,
heeft de steen genomen van 't verwonnen graf.
U zij de glorie, opgestane Heer!
U zij de victorie, nu en immermeer.

Ziet Hem verschijnen, Jezus onze Heer!
Hij brengt al de zijnen in zijn armen weer.
Weest dan volk des Heren, blijd'en welgezind
en zegt telkenkere: "Christus overwint!"
U zij de glorie, opgestane Heer!
U zij de victorie, nu en immermeer.

Zou ik nog vrezen, nu Hij eeuwig leeft,
die mij heeft genezen, die mij vrede geeft.
In Zijn Godd'lijk Wezen is mijn glorie groot,
niets heb ik te vrezen in leven en dood.
U zij de glorie, opgestane Heer!
U zij de victorie, nu en immermeer.